

[Christmas Møller.]

hele økonomiske Stilling, tog Kontingenterne med. Jeg skal ikke have noget imod, at Ministeren, naar han ser paa den sociale Udvikling her i Landet, tager Arbejdsløsheds-kassekontingenter, tager Fagforeningskontingenter, jeg kan saamænd ogsaa godt sige: tager Vælgerforeningsbidrag og Valgfondsbidrag med, som nu en Gang nødvendige, tvungne frivillige Bidrag, som Arbejderne skal afgive — det tror jeg Ministeren kan have Ret i; men han kan jo heller ikke være i Tvivl om, at der paa disse Omraader betales meget betydelige Beløb, som for meget store Dele af Arbejderklassen ligger betydeligt over den Præmie, der er Tale om efter det konservative Folkeforsikringsforslag.

Naar Ministeren talte om Skattelovene i 1891, som vi fik sammen med de første sociale Love, og sagde, at Øl- og Spirituskatterne var kædet saaledes sammen med den sociale Lovgivning, at Arbejderne derigennem rigeligt betalte til den sociale Forsorg, saa tror jeg overhovedet ikke, at denne historiske Betragtning gælder. Der var ingen, der i 1891—92 havde tænkt sig en saadan Udvikling af den sociale Lovgivning, som vi har faaet. Jeg minder blot om, at i Sygekasseloven, var det vist, var Statens Tilskud i den oprindelige Lov begrænset til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., paa hvilket Omraade man fra Statsmagts Side har været oppe paa 14 Mill. Kr. De Beløb, det drejede sig om den Gang, kunde skrives med et et-cifret Tal, og naar vi senere er gaaet til mægtige Forhøjelser for de indirekte Skatters Vedkommende, har det ikke i første Række været den sociale Lovgivning, man havde i Tankerne — nej, det var Penge, der skulde skaffes til Statskassen til Opfyldelse af alle de Formaal, som nu engang er Statens.

Derfor kan jeg for mit Vedkommende ikke erkende, at den indirekte Beskatning, der her er Tale om, alene lægges hen til dette bestemte Formaal. Det er Skatter — efter vor Opfattelse forstandige Skatter —, som man, ganske uanset om man havde en social Lovgivning af den ene eller den anden Art i det Øjeblik, man skulde vælge mellem disse Skatter, og f. Eks. direkte Skat, vilde foretrække.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Lønnen, som Ministeren og jeg diskuterede, og hvor Ministeren jo dog i nogen Grad vendte sig imod den Betragtning, jeg havde gjort gældende med Hensyn til, hvorfor vi havde sat Tilskuddene ned gennem Aarene fra 1921, kan jeg vel sige, og opefter, paaviste Ministeren, hvordan Medlemstallet var ste-

get i et vist Omfang, f. Eks. for Sygekasserne i en vis Periode til det 7-dobbelte, tror jeg det var, medens Kontingenteret var steget til det 13—17-dobbelte, det sidste, naar man tog Invalidepræmien med.

Men hvis jeg spørger den højtærede Minister, om man ikke kan sige, at Arbejderklassen i Dag har lettere ved at svare sine Kontingenter til Sygekasser og Invalidepræmier, end de havde det for 25 Aar siden, saa tror jeg, den højtærede Minister vil give mig Ret i, at saadan er det. De kan lettere svare de højere Kontingenter i Dag end de lavere Kontingenter for 20—25 Aar siden.

Naar Ministeren siger, at det er dog Forholdene i Dag, det kommer an paa, og at man maa spørge om, hvor vidt vor Forsikringspræmie kunde betales, uden at det vilde gaa ud over den anden sociale Lovgivning, saa tror jeg dog, at de Tal, jeg har nævnt for Kontingenterens Vedkommende med Hensyn til Udgifter til den sociale Lovgivning, underbygger, at det ikke vilde være indenfor Arbejderklassen, at Forholdene vilde blive vanskeligst, men der hvor Pengene cirkulerer meget mindre, og hvor der er meget færre Penge mellem Hænder.

Den højtærede Socialminister var ikke tilfreds med den Sammenligning, jeg havde draget mellem Stillingen i Danmark og i andre Lande med Hensyn til den sociale Lovgivning. Jeg tror ikke, jeg husker fejl, naar jeg siger, at det ikke er saa forfærdelig mange Aar siden, at den højtærede Socialminister selv fremsatte en Udtalelse om, at Danmarks sociale Lovgivning var en af de bedste, ja, maaske den bedste i Verden, og de Tal, jeg nævnte ved Sammenligningen mellem de nordiske Lande paa Sygekassevæsenets Omraade, underbyggede da, synes det mig, ogsaa i høj Grad den Betragtning.

Men det, jeg anmodede den højtærede Socialminister om, var at faa en Sammenligning mellem Stillingen i Danmark og de Lande, vi kunde sammenlignes med. Og naar en saadan Sammenligning skal foretages, kan man selvfølgelig ikke tage de enkelte sociale Love raa og sammenligne Satserne, sammenligne Præmierne o. s. v. for Arbejderne og Arbejdsgiverne, Tilskud fra Staten o. s. v., o. s. v., saa maa man selvfølgelig skabe et ordentligt Sammenligningsgrundlag.

Hvis man ser paa Arbejdsgivernes Stilling til Eksempel — og Ministeren fremhævede, at Arbejdsgiverne her i Landet betalte betydeligt mindre til de sociale Udgifter, end de gør i andre Lande —,